

Sygn. akt: I C 1309/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wioletta Bukowska – Snarska
Protokolant:	Karolina Butkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 5.801,35 zł (pięć tysięcy osiemset jeden złotych 35/100) z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

1. 4.988,07 zł od dnia 10.07.2014r. do dnia zapłaty;
2. 113,28 zł od dnia 05.08.2015r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 2.232,00 zł (dwa tysiące dwieście trzydzieści dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Wioletta Bukowska – Snarska

Sygn. akt I.C. 1309/14

UZASADNIENIE

Powód P. P. wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko (...) S. A. w W., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, kwoty 5.801,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 03 lipca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania uzupełniającego w wysokości 5.101,35 zł, zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy – 700 zł. Nadto, domagał się również zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, iż w dniu 5 czerwca 2014 roku stanowiący jego własność samochód marki V. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony na skutek kolizji drogowej. Sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po zgłoszeniu przez powoda szkody pozwanemu, ten po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał co do zasady odpowiedzialność za zaistniałą szkodę i tytułem odszkodowania wypłacił powodowi

kwotę 2.037,47 złotych. Powód prywatnie zlecił dokonanie wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w profesjonalnym serwisie samochodowym. Wskazano w niej, że szkoda w pojeździe powódki wynosi 7.025,54 zł.

Powód wystąpił do pozwanego z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania ustalonej w oparciu o prywatną wycenę, ale bezskutecznie.

Ostatecznie powód wystąpił na drogę sądową o zasądzenie kwoty 5.801,35 złotych tytułem częściowego odszkodowania i zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji. Nakazem zapłaty z dnia 4 lipca 2014 roku wydanym przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Suwałkach w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I.Nc 1349/14 uwzględniono żądanie powoda.

Pozwany (...) S. A. w W. w przepisany terminie wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, zaskarżając go w całości, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, iż co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w dniu 5 czerwca 2014 roku. Wskazał jednakże, iż roszczenie odszkodowawcze powoda zostało zaspokojone jeszcze przed wszczęciem procesu poprzez zapłatę odszkodowania w kwocie 2.037,47 złotych. Pozwany podniósł, iż przedłożona prywatna kalkulacja kosztów nie stanowi wystarczającego dowodu w sprawie na okoliczność wysokości szkody i jako dokument prywatny zawiera jedynie twierdzenia strony podlegające udowodnieniu zgodnie z regułami kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 czerwca 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. P.. Osoba odpowiedzialna za zdarzenie korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S. A. w W. (okoliczność bezsporna, akta szkody).

W wyniku kolizji w w/w pojeździe doszło do uszkodzenia w lewej środkowej części nadwozia, do wymiany i naprawy zakwalifikowano ścianę boczną przednią lewą, ramę drzwi część tylna lewa.

Szkoda powstała w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 5 czerwca 2014 roku została zgłoszona InterRisk Towarzystwu (...), w wyniku czego wszczęte zostało postępowanie likwidacyjne (okoliczność bezsporna, akta szkody). W wyniku podjętych czynności wysokość odszkodowania należnego P. P. w związku z uszkodzeniem jego pojazdu marki V. (...) w wyniku kolizji z dnia 5 czerwca 2014 roku ustalona została na kwotę 2.037,47 złotych. Suma ta wypłacona została P. P. (okoliczność bezsporna, akta szkody). Nie zgadzając się z ustaloną przez Towarzystwo (...) wysokością odszkodowania wystąpił on do profesjonalnego serwisu samochodowego, celem dokonania wyceny kosztów naprawy uszkodzonego samochodu. Na podstawie tejże kalkulacji szkoda w pojeździe w/w wyniosła 7.025,54 zł, a nie jak wskazał ubezpieczyciel 2.037,47 zł. Wobec powyższego, P. P. wystąpił z pozwem o zasądzenie kwoty 5.101,35 złotych tytułem częściowego odszkodowania oraz kwoty 700 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy.

W rzeczywistości koszty naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń związanych z kolizją z dnia 5 czerwca 2014 roku ukształtowały się na poziomie 7.138,82 zł brutto (przy uwzględnieniu cen części zamiennych, w szczególności z uwzględnieniem części sygnowanych znakami (...), (...) oraz przy przyjęciu stawek za roboczogodzinę obowiązujących w (...) w S.). Naprawa pojazdu w powyższy sposób nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed kolizji z dnia 5 czerwca 2014 roku (opinia pisemna biegłego sądowego L. B. – k. 108-122, 152-157, 179-180).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) – Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie,

jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność pozwanego należało rozpatrywać w kontekście w/w regulacji. Żądanie powoda wywodzone było z faktu, iż uszkodzenia w jego pojeździe powstały na skutek szkody wyrządzonej z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC.

Poza sporem pozostawało, iż sprawca kolizji z dnia 5 czerwca 2014 roku ponosi odpowiedzialność za szkodę w pojeździe powoda. Odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w art. 436 § 2 kc w zw. z art. 436 § 1 kc i 415 kc.

Bezspornym było także to, że sprawca przedmiotowej kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanemu (art. 35 ustawy). Odpowiedzialności tej zasadniczo pozwany nie kwestionował.

Zakres odpowiedzialności reguluje z kolei art. 36 ustawy (...), w myśl którego odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z cyt. przepisami zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić przy tym, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC 1973/6/111). Natomiast w braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazanym powyżej sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłacie kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, wymagającą określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego w powyższy sposób, jest sytuacja, w której koszt naprawy samochodu przekracza wartość samochodu przed wypadkiem; wtedy przywrócenie stanu poprzedniego pociąga za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty – art. 363 par. 1 kc in fine (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1971 r. sygn. akt II CR 475/70, OSPiKA 1971/12/231, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., sygn. akt II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5 poz. 93, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15).

Na gruncie niniejszej sprawy strony pozostawały zgodne, iż naprawa pojazdu powoda była opłacalna ekonomicznie i że wobec tego roszczenie odszkodowawcze powoda limituje wysokość kosztów jego naprawy. Wysokość kosztów tej naprawy stanowiła już okoliczność sporną.

W celu rozstrzygnięcia zaistniałego między stronami postępowania sporu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i kalkulacji warsztatowej napraw pojazdu L. B.. Opinię tego biegłego, zarówno główną, jak i uzupełniającą, Sąd uznał za pełnowartościowy dowód w sprawie. Jest ona bowiem szczegółowa, merytoryczna oraz logicznie i przekonująco uargumentowana (k. 108-121, 152-157, 179-180). Wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda – za biegłym sądowym L. B. – Sąd określił na kwotę 7.138,82 zł. Na gruncie niniejszej sprawy Sąd uznał za zasadne przyjęcie wariantu naprawy pojazdu powoda zakładającego użycie

zamienników części oryginalnych, tj. najwyższej jakości części zamiennych nieoznakowanych logiem producenta pojazdu, czyli w jakości (...). Podkreślić należy, iż o przywróceniu uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego (tj. sprzed kolizji) można mówić jedynie wówczas, gdy stan tego pojazdu po dokonanej naprawie odpowiada pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 listopada 1992 roku, I ACr 410/92, OSA 1993/8/57). Biegły przy tym jednoznacznie podkreślił, iż „ściana boczna przednia lewa” nadwozia w/w samochodu nie występuje w wersji jako zamiennik. Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie IIICZP 80/11 wskazał, iż „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacz pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Podkreślić należy, iż sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania opinie uzupełniające zostały przeprowadzone na żądanie powoda (pismo 133-134, 170-171). Zdaniem Sądu, biegły wyczerpująco wypowiedział się na temat zarzutów powoda. Z uwagi na powyższe oraz zawodowy charakter czynności wykonywanych przez biegłego, Sąd uznał jego opinię (z uwzględnieniem opinii uzupełniających) za pełną i wyjaśniającą wszystkie okoliczności niezbędne dla powzięcia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Skoro wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda ukształtowała się na poziomie 7.138,82 zł, to po uwzględnieniu faktu, iż jeszcze przed procesem pozwany wypłacił powodowi 2.037,47 zł z powyższego tytułu – uznać należało, że roszczenie powoda (w części dotyczącej zapłaty równowartości kosztów naprawy) zamyka się kwotą 5.101,35 zł.

Do w/w kwoty doliczyć jeszcze należało kwotę 700 zł. Za usprawiedliwione bowiem Sąd uznał żądanie powoda z tytułu zwrotu kosztów wydatkowanych na przedprocesową ekspertyzę rzeczoznawcy techniki samochodowej. Koszty poniesione przez powoda z powyższego tytułu pozostają w normalnym związku przyczynowym z poniesioną przez niego w wyniku kolizji z dnia 5 czerwca 2014r. szkodą. Powód jako osoba nieposiadająca fachowej wiedzy, celem określenia w pozwie zakresu przysługującego mu roszczenia, miał prawo skorzystać z pomocy fachowca (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004r. w sprawie III CZP 24/04, opubl. OSNC/2005/7-8/117). Koszty zwrotu, których domagał się powód udowodnione zaś zostały należcie stosowną fakturą (k. 16).

Żądanie zgłoszone przez powoda w tej wysokości należało zatem uwzględnić. O odsetkach Sąd orzekł z mocy art. 14 ustawy (...) w zw. z art. 481 § 1 kc. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Odnośnie kwoty 113,28 zł odsetki należały się od dnia rozszerzenia powództwa, tj. 5 sierpnia 2015r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu (pkt. II wyroku) orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002r. Na łączną sumę kosztów procesu w sprawie złożyły się: opłata sądowa uiszczona przez powoda 315 złotych, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika 1.200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, zaliczka na poczet bieglego – 700 zł).

SSR W. S.